పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టి

ధనలక్ష్మి కథ

-52-

బట్టలన్నీ మడతపెట్టి సూట్‌కేసులో సర్దుకుంటోంది ధనలక్ష్మి. ముఖంలో ఏ దిగులూ బాధా భయమూ అస్సలు కనబడటం లేదు. ఎందుకుంటాయి? భర్తమీదకాస్త ప్రేమా, ఇష్టమూ ఉండి వుంటే కాస్త దిగులు వుంటుంది.

అవేవీ లేని ఒక జడపదార్థం ఈ స్త్రీ. తన ఖర్మకాలి తన పాలబడింది. ఎంతగానో అడ్జస్ట్ అయిపోయి సంసారాన్ని సరిదిద్దుకోవాలని సరదాలు తీర్చుకోవాలని ఆశించాడు. కానీ ఆమెలో ఏ మాత్రం స్త్రీతత్వం కనిపించలేదు. తాళి కట్టిన భర్తపట్ల కాస్త అనురాగం ఆప్యాయత మచ్చుకైనా కనబడలేదు. మొదట్లో సిగ్గు పడుతోంది అనుకుని తానే చొరవగా మాట్లాడి దగ్గర చేరేవాడు. కానీ తనలో ఏదో అయిష్టత చలనం లేని జడత్వం, రాయిలా నిలబడే వైనం ఆఖరికి విసుగు తెప్పించింది. చివరికి తెలిసింది ఏమంటే కువైట్‌లో పని చేసుకునే భర్తంటే తనకి చులకన భావమని తనంటే ఇష్టంలేదని. ఏదో తల్లిదండ్రుల బలవంతం మీద పెళ్ళి చేసుకుంది. సరే కనీసం సమాజం కోసమైనా కాపురం చెయ్యాలి కదా?

సరే, పెళ్ళి అయ్యాక తనని కూడా కువైట్‌కి పిలిపిస్తే దగ్గర వుంటుంది. అలవాటవుతుంది. అనురాగం పుడుతుంది అనుకుని ఆశ కలిగింది రాజేష్‌కి. "కువైట్‌కి వస్తావా?" అని అడిగితే అపుడు సరే అంది. సరే అనడం ఆలశ్యం లక్షరూపాయలు అప్పుచేసి వీసా కొని పంపించాడు. ఇంకో యాభైవేలు పైన ఖర్చులకి ఫ్లయిట్ టిక్కెట్లకి కూడా అప్పే చేయాల్సి వచ్చింది. డబ్బు పోతే పోయింది. ఇక్కడికి వస్తే తనకి ఆసరాగా వుంటుంది. తన వంట తానే వండుకుని తినడం ఎంతో కష్టంగా వుంది. కనీసం ఇంట్లో వుండి తనకు వంట చేసి పెడితే చాలు అనుకున్నాడు రాజేష్.

కువైట్‌లో ఫ్లయిట్ దిగి భర్తను చూడగానే ఆమెలో ఏ భావమూ లేదు. కొంచెమైనా సంతోషిస్తుందని రాజేష్ భావించాడు. కానీ తను ఎప్పటిలా ముభావంగానే వుంది. వచ్చిందేగానీ తనవల్ల ఏ సుఖమూ లేదు. ముద్దూ ముచ్చటా అస్సలే లేదు. తనపని తను చూసుకునేది. అస్సలు భర్త అనేవాడు వున్నాడు అనే భావమే తనలో కనిపించేది కాదు. ఏదో తిరస్కారం అసహ్యమైన భావం ఆమెలో కనిపించేవి. చాలా కృంగిపోయాడు రాజేష్. అప్పటికీ ఎన్నోసార్లు ప్రేమగా దగ్గరికి తీసుకున్నాడు. తన ప్రేమతో ఆమెలో మార్పు వస్తుందని ఆశపడ్డాడు కానీ అది అడియాసే అయింది. దగ్గరికి వెళితే రాయిలా బిగుసుకుపోయేది.

దాదాపు నెలరోజులు గడిచిపోయాయి. ప్రతిరోజూ "మా అమ్మను చూడాలి. మా అమ్మను చూడకుండా నేను వుండలేను నేను ఇండియా వెళ్ళిపోతాను" అని మొండికేసింది. నయానా భయానా నచ్చచెప్పడానికి ఎంతగానో ప్రయత్నించాడు రాజేష్. అస్సలు ఒప్పుకోలేదు ధనలక్ష్మి.

తనమీద తనకే అసహ్యమేసింది రాజేష్‌కి. తనతోపాటు పెళ్ళి అయినవాళ్ళు అందరూ హాయిగా సంతోషంగా కాపురాలు చేసుకుంటుంటే తనకి ఆ సుఖం ఎడారిలో ఎండమావిలా ఎదురుగా కనిపించి వెక్కిరిస్తోంది.

"ఇంత ఖర్చుపెట్టి, శ్రమపడి వీసాకొని నీకు పంపించి ఇక్కడికి పిలిపించాను. కనీసం ఒక సంవత్సరమయినా వుండు" అని ప్రాధేయపడ్డాడు రాజేష్.

"తన తల్లిని చూడకపోతే, ఆమె దగ్గర లేకపోతే తను బ్రతకలేనని" తేల్చి చెప్పేసింది ధనలక్ష్మి. తల్లిమీద ఆమెకున్న ప్రేమకు, తనపట్ల వున్న అయిష్టతకు పొందిక కుదరక తల్లడిల్లిపోయాడు రాజేష్.

"నన్ను వెంటనే ఇండియాకు పంపిస్తావా? లేదా?" అని మొండికేసింది ఆమె. తలనొప్పి అంటూ మంచంపై పడుకుని మూలుగుతూ ఏడుస్తూ నానా హంగామా చేసింది. ఆమె గోల భరించలేకపోయాడు రాజేష్. పెళ్ళి గురించి ఎన్ని కలలు కన్నాడు? కువైట్‌లో తను ఒంటరిగా గడిపిన రోజులకు స్వస్తి పలకాలని భార్యతో ముద్దూ ముచ్చటా తీర్చుకోవాలనీ అరేబియా సంద్రపు ఒడ్డున అలలతో ఆడుకోవాలని ఇసుకలో కలిసి నడుస్తూ కబుర్లెన్నో చెప్పుకోవాలని ఆశపడ్డాడు.

కానీ ఈ జన్మకు ఆ యోగం లేనట్లుంది. దగ్గరికి వెళితే పురుగును చూసినట్లుగా చూస్తోంది ఆమె.

ఇదేం ఖర్మ తనకి? చిన్న స్పర్శకి, చిరు ముద్దుకి, కాస్తంత ఆప్యాయతకి తాను అర్హుడు కాడా? తాళి కట్టిన భర్తని ప్రేమించి, లాలించి కాపురం చేయాల్సిన బాధ్యత స్త్రీకి లేదా? తనిష్టమేనా? మరి తన తల్లిని అంతగా ప్రేమిస్తోందే, భర్తని ప్రేమించడానికి ఏం రోగం? తనని కువైట్‌కి తీసుకు వచ్చి దగ్గరగా వుంచుకుంటే కనీసం తనలో మార్పు వస్తుందని ఆశపడ్డాడు కానీ తనవల్ల ఇంకా పీకల్లోతు అప్పుల్లోకి కూరుకుపోయాడు. ఆ అప్పులు వాటికి వడ్డీలు తీర్చడానికి ఇంకెన్ని రోజులు కష్టపడాలో?

పదిరోజులు ఓపికగా ఆమెను మార్చాలని, కువైట్‌లో వుండేలా చేయాలని ప్రయత్నించాడు రాజేష్. ఎన్నో మంచి మాటలు చెప్పాడు. ఎంతో ప్రేమను చూపించాడు. కానీ ఏం లాభం లేకపోయింది. తన ధోరణిలో ఏ మార్పూ లేదు. ఇండియాకు వెళ్ళిపోతాను అంటుందే తప్ప కనీసం నాలుగునెలలయినా వుంటాను అని అనడంలేదు. కోపంతో జుట్టు పీక్కోవాలనిపించింది రాజేష్‌కి. ఇది భార్యా? లేక మెడకు తగిలించుకున్న బండరాయా? అనిపించింది.

ఇక పోరు భరించలేక, ప్రతిరోజూ ఆ తలనొప్పిని చూడలేక "సరే వెళ్ళిపో. సంతోషంగా నీ తల్లిదగ్గరకి పో" అనేసాడు రాజేష్. ఆమె ఇక్కడ వుండి తనకు కూడా తలనొప్పిని తెచ్చిపెడుతోందే తప్ప ఏ సుఖమూ సంతోషమూ కలిగించడంలేదు. ఇవికాక ముందున్న అప్పును తలుచుకుంటుంటే గుండెలోని భయం పెరిగిపోతోంది. ఈ పెళ్ళి తన ముప్పుకే అనిపించింది రాజేష్‌కి.

వెళ్ళిపో అనగానే హుషారుగా మంచంపైనుండి లేచి బట్టలు సర్దుకోవడం మొదలుపెట్టింది ధనలక్ష్మి.

భర్త ఎలా వంటచేసుకుంటాడు. ఏం తింటాడు? ఇక్కడ ఒంటరిగా ఎలా వుండాడు? అనే ఆలోచన, ఇంగిత జ్ఞానం స్త్రీకి కాస్తయినా లేకపోయినందుకు చింతించాడు రాజేష్. ఆమె కఠిన హృదయాన్ని చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

నాలుగు నెలల క్రితం పెళ్ళికాకముందు తన బ్రతుకు సంతోషంగా వుండేది. దేశాన్ని విడిచి వచ్చినా ఒంటరిగా ఈ ఎడారి దేశంలో కష్టపడి పని చేసుకుంటున్నా ఏదో ఆశ తనలో వుండేది. భవిష్యత్తు ఆనందంగా వుంటుంది. మంచి భార్య దొరుకుతుంది అనే భావం సంతోషాన్ని నింపేవి.

ఒకరోజు అమ్మా నాన్నలు "ఒరేయ్ రాజేష్ నీకోసం ఒక పిల్లను చూసాం. పిల్ల చక్కగా పేరుకు తగినట్లు లక్ష్మీదేవిలా వుంది. కట్నం ఇచ్చుకోలేరు గానీ పిల్ల నీ ప్రక్కన జోడుగా బావుంటుంది. వచ్చి ఒకసారి చూసావంటే ముహూర్తాలు పెట్టుకుందాం" అని ఫోనులో చెప్పారు.

సరే ఎప్పటికైనా పెళ్ళంటూ చేసుకుని జీవితంలో సెటిల్ అవ్వాల్సిందే కదా? అందులో ఇక్కడ నాలుగేళ్ళుగా ఒంటరిగా వుండటం చాలా కష్టంగా వుంది. పెళ్ళి చేసుకుని భార్యను ఇక్కడికి తీసుకొచ్చి స్వర్గాన్ని ఇక్కడే సృష్టించుకోవచ్చు. పిల్ల బావుంది అంటున్నారు కాబట్టి వెళ్ళి చూద్దాం అనుకుని వెంటనే ప్రయాణమై వెళ్ళాడు. పిల్ల ముభావంగా వుంటే అదంతా సిగ్గులే అని అందరూ సర్ది చెప్పుకున్నారు. కానీ తను తన తల్లిని, చెల్లెళ్ళనూ వదిలి వుండలేదని, పెళ్ళి విలువ తెలియని మూర్ఖురాలని అర్థం చేసుకోలేకపోయారు. కనీసం దగ్గరగా వుంటే భర్తను ప్రేమిస్తుంది అనుకుని ఎన్నో కష్టాలు భరించి వీసాకొని పంపిస్తే ఇపుడు నెలరోజులు కూడా వుండకుండా వెళ్ళిపోతానని మొండికేస్తోంది ధనలక్ష్మి. తన జీవితమంతా ఎడారిలా మారిపోయినట్లు భావించాడు రాజేష్. తన బాధనంతా హృదయంలో దాచుకోలేక ఫ్రెండ్‌కు చెప్పుకుంటే వాడు అంటాడు. "తన తల్లికోసం వెళుతోందో లేక అక్కడ తనకు వున్న తన ప్రేమికుడికోసం వెళుతోందో కనుక్కో. లేకపోతే భర్తతో కాపురం చేయడానికి దగ్గర వుండటానికి ఏ స్త్రీ అయినా ఎంతో అదృష్టంగా భావిస్తుంది" అంటూ లేనిపోని సందేహాలు కలిగించాడు.

మరి పెళ్ళయిన పిల్ల తల్లిని వదిలి వుండలేకపోవడం ఏమిటి? విచిత్రం కాదా?

మరి ఎవరో ప్రియుడే వుంటే తనని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి ఎందుకు ఒప్పుకుంది? తన జీవితం ఎందుకు నాశనం చేసింది? ఆలోచించి బుర్ర పగిలిపోతోంది రాజేష్‌కి. తను హుషారుగా, సంతోషంగా తిరుగు ప్రయాణానికి బట్టలు సర్దుకుంటుంటే కోపంతో వళ్ళుమండిపోతోంది రాజేష్‌కి. ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయతతో నిస్పత్తువ ఆవహించింది.

రాజేష్ బాధను లెక్కపెట్టకుండా వెళ్ళిపోయింది ధనలక్ష్మి. గట్టి మనసు చేసుకుని జీవించడానికి, చేసిన అప్పులు తీర్చడానికి సంవత్సరకాలం పట్టింది అతడికి.

ఇంటికి వెళ్ళిన ధనలక్ష్మి అమ్మగారింట్లోనే వుంటోందని, కనీసం అత్తమామలను చూడటానికయినా తమ ఇంటికి రావడం లేదని చెప్పి బాధపడింది రాజేష్ వాళ్ళమ్మ. ఫోను చేసినప్పుడల్లా కొడుకు జీవితం చేజేతులా పాడుచేసామని చెప్పి వాపోయేది. ధనలక్ష్మితో విడాకులు ఇప్పించేసి కొడుక్కు ఇంకో పెళ్ళి చేయాలనికూడా రాజేష్ తల్లిదండ్రులు నిశ్చయించుకున్నారు. ఆ విషయమే కొడుకుతో చెపితే గయ్‌మని అంతెత్తున లేచాడు రాజేష్.

"జరిగింది చాలు. ఇక నాకు ఓపిక లేదు. నన్నిలా ఇక్కడ కువైట్‌లో ప్రశాంతంగా బ్రతకనివ్వండి" అనేవాడు అతడు.

ఏం చెయ్యాలో కొడుకు కాపురం మూడ్నాళ్ళ ముచ్చటగా ఎందుకు ముగిసిపోయిందో అర్థం కాలేదు వారికి. వాళ్ళు కూడా కొడుకు పరిస్థితికి దిగులుపడ్డారు. అలా మరో రెండు సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. ఈలోపల చేసిన అప్పులన్నీ తీర్చేసి కొంచెం వెనకేసుకున్నాడు రాజేష్.

తనకు పెళ్ళయిందని భార్య అనేది ఒకటి ఇండియాలో వుందనే సంగతి కూడా మరిచిపోయాడు అతడు. పెళ్ళనేది ఒక పీడకలగా అతడి జీవితంలో మిగిలిపోయింది. కాలం అలా గడిచిపోతోంది.

ప్రాణం కంటే ఎక్కువగా ప్రేమించిన ధనలక్ష్మి తల్లి అనారోగ్యంతో మరణించింది. చెల్లెళ్ళు ఇద్దరూ పెళ్ళిచేసుకుని భర్తలే తమపాలిట దైవాలుగా భావించి సంతోషంగా కాపురాలకు వెళ్ళిపోయారు. ఇక ఇంట్లో మిగిలింది అన్నా వదినలు, వారి పిల్లలు. తల్లి మరణం ఆమెను ఎంతో కృంగదీసింది. చెల్లెళ్ళు కూడా పెళ్ళయి వాళ్ళ ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోవడంతో ఒంటరితనం క్రమ్ముకుంది.

వదిన ఎప్పటికీ పరాయిదే కదా! అన్న ఆమె చేతిలో ఆటబొమ్మ అయ్యాడు. మొగుడ్ని వదిలేసిన ఆడది అంటూ హేళనగా మాట్లాడేది వదిన. తను దర్జాగా కుర్చీలో కూర్చుని అన్ని పనులూ ధనలక్ష్మి చేతే చేయించేది. ఇంటి పనేకాక పిల్లల పనికూడా ఆమే చేయాల్సి వచ్చేది.

వీటికి తోడు ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు "బంగారంలాంటి మొగుడ్ని విడిచి పుట్టింటికి వచ్చేసావు. ఏం సాధిస్తావు? మొగుడు లేకుండా, పిల్లా పాపా లేకుండా అన్నా వదినలకు చాకిరీ చేసి చస్తావా? నీ మొగుడు ఎంతో ప్రేమతో నిన్ను కువైట్‌కి తీసుకెళితే భర్తను కాదని వచ్చేసావు. ఇప్పుడు ఒంటరిగా ఎలా బ్రతుకుతావు? ఇప్పుడైనా భర్త విలువ తెలుసుకో. వెళ్ళి అతడి కాళ్ళమీద పడు. కనీసం అతడి మనసు కరుగుతుంది" అని సలహాలు ఇచ్చేవారు.

వదిన హేళన మాటలతో ఇంట్లోని చాకిరీతో ధనలక్ష్మి పొగరంతా అణిగిపోయింది. జీవితం మీద విరక్తి చెందే స్థితికి వచ్చింది దాదాపు నలుగేళ్ళు గడిచిపోయాయి. భర్తను ఎంతో బాధపెట్టి కువైట్ నుండి తిరిగి వచ్చేసింది. అతడ్ని, అతడి బాధను తాను అస్సలు లక్ష్యపెట్టలేదు. ఎంతో అహంకారంతో బాధ్యతలేని స్త్రీగా ప్రవర్తించింది. అందుకే దేవుడు తనకి తగిన శిక్ష వేసాడు. తల్లీ చెల్లెళ్ళూ శాశ్వతం అనుకుంది కానీ కట్టుకున్న భర్తతో గౌరవం వస్తుందని, కుటుంబం లభిస్తుందని తెలుసుకోలేకపోయింది. ఇపుడు ఏ మొహం పెట్టుకుని తిరిగి ఆయింటికి వెళ్ళగలదు? తన ప్రవర్తనతో వాళ్ళు కూడా విసిగిపోయినట్లున్నారు. ఈ నాలుగేళ్ళలో ఒకసారి కూడా ఎవరూ వచ్చి పలకరించలేదు. తన గురించి అసలు పట్టించుకోలేదు. అయినా తప్పు చేసింది తను. ఇప్పుడు ఎలా తిరిగి వాళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళగలదు? రాజేష్ మగవాడు. అందులో కువైట్‌లో వుంటున్నాడు. ఈ మధ్యకాలంలో ఎవరినైనా అమ్మాయిని చూసుకుని అక్కడే పెళ్ళి చేసుకున్నాడో ఏమో? ఊహూ అలా జరిగి వుండదు. అతడు అలాంటి వాడు కాదు. తనకు విడాకులు ఇవ్వనిదే మరో పెళ్ళి చేసుకోడు ఇలా ఆలోచిస్తూ ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాక వదిన సాధింపులు భరించలేక ఏడుస్తూ కాలం గడపసాగింది ధనలక్ష్మి.

ఒకరోజు ఎదురింటి రాజ్యం నాలుగేళ్ళ తరువాత కువైట్ నుండి ఇంటికి తిరిగి వచ్చింది. ఆమె తెచ్చిన సామాన్లు, వేసుకున్న నగలు చూసి ధనలక్ష్మి వాళ్ళ వదిన చాలా ఈర్ష్య పడింది. "అవేం గొప్ప? ధనలక్ష్మిని కూడా కువైట్‌కి పంపిస్తే బాగా డబ్బు సంపాదించుకుని వస్తుంది. మరి మొగుడ్ని వదిలేసి వచ్చి ఇంట్లో కూర్చుని తింటే ఎలా? వయసులో వున్న ఆడది ఒంటరిగా వుంటే నలుగురూ నాలుగు మాటలు అంటారు. అలా అందరి దగ్గరా అనిపించుకోవడం ఎందుకు? నువు కువైట్‌కి వెళ్ళమ్మా" అంటూ వీసా కోసం ఏజెంటుని సంప్రదించి ధనలక్ష్మి ప్రయాణపు ఏర్పాట్లు చేయసాగింది.

ఇక ఏం చెప్పాలో అర్థం కాలేదు ధనలక్ష్మికి. వదిన మాటలకి ఎదురు చెప్పే ధైర్యం ఆమెకు లేదు. వెళ్ళను అనడానికి ఏ కారణమూ కనబడలేదు. ఇక్కడ వుండి వదిన సాధింపులు భరించి ఆమెకు చాకిరీ చేసేకంటే అలా వెళ్ళిపోవడమే మంచిది అనుకుంది ధనలక్ష్మి. వెళ్ళే ముందు పక్కింటి పిన్నిగారు పిలిచి "ఏమే ధనలక్ష్మి అపుడంటే నీకు తెలివిలేక భర్త విలువ తెలియక కట్టుకున్న మొగుడ్ని వదిలేసి పుట్టింటికి వచ్చేసావు. అందుకు తగ్గ శిక్ష అనుభవించావు. ఇప్పుడైనా బుద్ధి తెచ్చుకుని అక్కడ కువైట్‌లో నీ మొగుడ్ని కలిసి వాడి కాళ్ళమీద పడు. లేకపోతే నీ సంపాదనంతా నీ వదిన తిని నిన్ను వీధిలో పడేస్తుంది. నీ గతి అధ్వానమే. జాగ్రత్త. భర్తా, పిల్లలూ లేకపోతే ఆడదాని బ్రతుకు వ్యర్థమే. ఆడదానికి మగవాడి తోడు వుండాలి" గుర్తుపెట్టుకో అంటూ హితబోధ చేసింది.

ఆమె మాటలు విన్నాక మనసులో ఏదో తెలియని ఆశ కదలాడింది. కువైట్‌కి వెళ్ళిన వెంటనే రాజేష్‌ను కలవాలని నిశ్చయించుకుంది ధనలక్ష్మి. అతడు తన తప్పును క్షమిస్తాడని మరలా జీవితంలోకి ఆహ్వానిస్తాడనే నమ్మకంతో కువైట్‌లో ఫ్లైట్ దిగింది ఆమె. *(మరోకథ వచ్చేనెలలో)*

Post your comments